Det grundlæggende i fodnot*en* var jo i virkeligheden, om det var nødvendigt med en ny oprustningsbølge i Vest for at balancere noget i Øst. Efterfølgende vurdering vil sige, at det var det nok ikke set ud fra et ligevægtssynspunkt, og at den sidste bølge af oprustning i virkeligheden i en i forvejen eksisterende ubalance blev til en del af det, som man i rapporten kalder Reagans sejrs- og konfrontationsstrategi.

Så kan man selvfølgelig mene, som flere har været oppe at sige, at det bidrog til, at Vesten blev så massiv overlegen, at den kolde krig blev afsluttet på det tidspunkt og på den måde, som den blev. Men jeg deler faktisk hr. Holger K. Nielsens vurdering af, at hvis man ikke læser historien bagfra, men oplever den forfra, må man sige, at den strategi, der blev ført fra amerikansk side i første halvdel af 1980'erne, rummede nogle enorme risici for, at det kom ud af kontrol. Også det berøres jo i rapporten omkring øvelsesmønsteret i 1983, og hvordan det blev tolket af skræmte og formentlig ikke særlig velinformerede, men ikke desto mindre magtfulde ledere i det sovjetiske system.

Jeg synes, at hele denne diskussion i enestående høj grad har været præget af hævngerrighed, af en ondskabsfuld tone og af et dybt, dybt demagogisk angrebsspil fra den borgerlige lejr. Jeg kan godt forstå, at man er blevet ophidset over læsningen af, at virkeligheden var anderledes end den, man har fremstillet de sidste 20 år.

(Kort bemærkning).
Søren Pind (V):
Vi, der kan huske, hvordan udenrigsminister Uffe Ellemann-Jensen blev behandlet af det alternative flertal dengang, vil nu sige, at vi kender alt til en hadsk og demagogisk tone, Jeg synes, at det her foregår på et betydeligt mere sobert niveau end det, jeg husker fra dengang.

Kl. 17.20

Men det, der egentlig bringer mig på banen, er det, som jeg også bragte op i min ordførertale, nemlig hr. Henrik Sass Larsens betegnelse af den socialdemokratiske politik. Hvad siger hr. Mogens Lykketoft til, at den socialdemokratiske politiske ordfører bruger ord som naiv og skamfuld, og at han skammer sig over sin og sit partis adfærd dengang? Er det bare revisionistisk historieskrivning, eller hvilken holdning har hr. Mogens Lykketoft til det spørgsmål?

(Kort bemærkning).
Mogens Lykketoft (S):
Nu er hr. Henrik Sass Larsen desværre ikke til stede, han må jo selv forklare, hvad det er han har gjort, som han skammer sig over. Jeg har intet i min indsats, som jeg skammer mig over. Der har været forskellige vurderinger af en sikkerhedspolitisk situation, og hvad der tjente fredens sag på forskellige tidspunkter. Det var der i øvrigt også internt i Socialdemokratiet. Den linje, der blev lagt i Socialdemokratiet, var jeg i det store og hele enig i på det tidspunkt, og jeg mener ikke, at den efterfølgende afgørende dementeres af det materiale, der nu fremlægges i DIIS-rapporten.

Så vil jeg godt føje en ting til hr. Søren Pinds måde at udtrykke sig på, da han var heroppe sidst. Jeg har aldrig deltaget i nogen form for svigt i forhold til at mene, at demokrati er bedre end diktatur, men jeg har ligesom samtlige amerikanske ledere, militære som civile, som været nødt til forholde sig til det siden 1945, været enig i vurderinger af, hvordan man kunne fremme eller mindske risikoen for krig, for der er ikke nogen, der havde forestillinger om, at vi skulle befri Sovjetunionen med militær magt.

(Kort bemærkning).
Søren Pind (V):
Vil hr. Mogens Lykketoft så give mig ret i, at rapporten siger, at hvis den vurdering og det valg, Socialdemokratiet traf dengang, var blevet gennemført som NATO's politik, havde det forlænget den kolde krig? Og vil hr. Mogens Lykketoft derved anerkende, at rapporten siger, at den socialdemokratiske politik var en fejl?

(Kort bemærkning).
Mogens Lykketoft (S):
Det er jo ikke rigtigt, at rapporten siger, at hvis den socialdemokratiske politik var blevet landets politik, så havde det forlænget den kolde krig. Jeg går ud fra, at det er en kendsgerning, at den socialdemokratiske politik var landets politik, ellers skulle Poul Schlüter jo have udskrevet valg på et væsentligt tidligere tidspunkt, men han bøjede sig for den linje, der blev lagt af et flertal her i Folketinget.

Det er jo helt åbenbart, som rapporten redegør for, at det ikke på noget tidspunkt af vores allierede blev alvorligt betragtet, som om Danmark var på vej ud af NATO. Det blev af nogle, som mente noget andet, betragtet som et irritationsmoment, men det er jo en anden sag.